

Kjerringa mot strømmen

Det var engang en mann som hadde en kjerring, og hun var så tverr og vrang at det var ikke godt å være i lag med henne; mannen, han hadde nå slett ingen utkomme med henne; det han ville, ville hun støtt tvert imot. Så var det en søndag utpå sommeren at mannen og konen gikk ut og skulle se hvordan åkeren sto.

Da de kom til en åker på den andre siden av elven, sa mannen: "Ja, nå er den skjær; imorgen får vi til å skjære."

"Ja, imorgen kan vi ta på å klippe 'n," sa kjerringa.

"Hva for noe, skal vi klippe? Skal vi ikke få lov til å skjære heller nå?" sa mannen.

Nei, klippe den skulle de, mente kjerringa på.

"Det er aldri verre enn lite å vite," sa mannen; "men du må vel ha gått fra det vesle vettet du har hatt og nå. Har du sett at noen har klippet åkeren, du," sa han.

"Lite veit jeg, og lite vil jeg vite," sa kjerringa, "men det veit jeg visst, at åkeren skal en klippe, og ikke skjære," sa hun. Det var ikke årøe om det, klippe skulle de.

Så gikk de bortetter og keiket og trettet, til de kom på broen over elven, like ved en dyp høl.

"De sier for et gammelt ord," sa mannen, "at godt redskap gjør godt arbeid; men det trur jeg nok skal bli en rar skur som de klipper med sauesaks," sa han. "Skal vi slett ikke få lov å skjære åkeren nå da?"

"Nei, nei - klippe, klippe, klippe!" ropte kjerringa, hoppet opp og klippet med fingrene etter nesen på mannen. Men i ilska aktet hun seg ikke, og så snåvet hun i en stokk-ende på broen og dumpet i elven.

"Gammel vane er vond å vende," tenkte mannen, "men det skulle være snodig om jeg ikke fikk rett engang, jeg òg."

Han la ut i hølen, og fikk tak i hårtoppen på henne, så vidt hun fikk hodet over vannet. "Skal vi så skjære åkeren?" sa han.

"Klippe, klippe, klippe!" skrek kjerringa.

"Ja, jeg skal lære deg å klippe jeg," tenkte mannen og dukket henne under. Men det hjalp ikke, de skulle klippe, sa hun da han tok henne opp igjen. "Jeg kan ikke annet tru enn at kjerringa er galen," sa mannen ved seg selv. "Mang en er galen, og veit det ikke, mang en har vett, og når det ikke; men jeg får nå friste en gang til likevel," sa han. Men han hadde ikke før fått henne under, før hun satte hånden opp over

vannet, og til å klippe med fingrene som en saks. Da ble mannen storsint og dukket henne både vel og lenge. Men rett som det var, seg hånden ned under vass-skorpa, og kjerringa ble så tung med ett at han måtte slippe taket.

"Vil du dra meg ned i hølen til deg også nå, så kan du ligge der, ditt troll," sa mannen. Og så blei kjerringa.

Men da det lei om litt, syntes han det var ille at hun skulle ligge der og ikke komme i kristen jord, og så gikk han ned langs med åa og lette og soknet etter henne. Men alt det han lette og alt det han soknet, så fant han henne ikke. Han fikk med seg gårdsfolket og andre folk fra grannelaget, og de ga seg til å grave og sokne nedetter hele åa alle i hop; men alt det de lette, så fant de ingen kjerring.

"Nei," sa mannen, "det kan nok ikke nytte dette. Denne kjerringa var nå ei kjerring for seg sjøl hun," sa han. "Mens hun levde, var hun så rent på tverke, og hun kan vel ikke være annerledes nå heller; vi får til å lete oppetter og friste ovenfor fossen; kanskje hun har fløtet seg oppetter."

Å ja, de gikk oppetter og lette og soknet ovenfor fossen. Der lå kjerringa, det var riktig nok. Det var kjerringa mot strømmen det.